

Sygn. akt VIII Ka 776/ 14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Wasiluk

Sędziowie SSO Wiesław Oksiuta – spr.

SSO Dariusz Gąsowski

Protokolant Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Bożeny Romańczuk

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2014 roku

sprawy T. T. (1)

oskarżonego o czyn z art. 193 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 26 maja 2014 roku sygn. akt XV K 389 /13

I. Wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

M. D., A. G., A. K., P. P., K. L., T. T. (1), G. B.,

D. C., P. M. zostali oskarżeni o to, że: w nocy z 27 na 28 grudnia 2012 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu, naruszyli mir domowy w ten sposób, że po uprzednim wejściu do mieszkania przy ul. (...) wbrew wyraźnemu żądaniu osoby uprawnionej, tj. G. S. miejsca tego nie opuścili,

tj. o czyn z art. 193 kk

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 26 maja 2014 r w sprawie sygn. akt XV K 389/13;

I. Oskarżonych M. D., A. G., A. K., P. P., K. L., T. T. (1), G. B., D. C., P. M. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu i za to na mocy art. 193 kk skazał każdego z nich i wymierzył:

- M. D., P. P. i T. T. (1) karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

- A. G., A. K., K. L., G. B., D. C. i P. M. karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk, 73 § 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary orzeczonej oskarżonym A. G., K. L., G. B., okres próby w wymiarze 3 (trzech) lat i oddał każdego z nich pod dozór kuratora;

III. Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk, 73 § 2 kk warunkowo zawiesił wykonanie kary orzeczonej oskarżonym:

- M. D., P. P. i T. T. (1) na okres próby w wymiarze 4 (czterech) lat i oddał każdego z nich pod dozór kuratora

- A. K., D. C. i P. M. na okres próby w wymiarze 3 (trzech) lat i oddał każdego z nich pod dozór kuratora;

IV. Zasadził od oskarżonego K. L. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz obciążył go kosztami sądowymi w kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych, a w pozostałym zakresie zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok wobec jego nie zaskarżenia w stosunku do oskarżonych M. D., A. G., A. K., P. P., K. L., T., G. B., D. C. i P. M. uprawomocnił się.

Natomiast wyrok ten na podstawie art. 425 § 1 i 2 oraz art. 444 kpk zaskarżył oskarżony T. T. (1) w pkt I oraz pkt III w zakresie dotyczącym jego osoby. Na podstawie art. 438 pkt 3 oraz art. 427 kpk wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 193 kk.

Podnosząc powyższy zarzut, na podstawie art. 437 § 1 kpk oraz art. 454 § 1 kpk wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jako oczywiście bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy, wbrew zarzutowi apelującego, nie dopatrywał się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Sąd I instancji za podstawę wyroku.

Ponadto przeprowadzona kontrola odwoławcza nie wykazała żadnych uchybień procesowych ani innych nieprawidłowości, które mogłyby rzutować na treść zapadłego wyroku. Zarówno przebieg rozprawy przed Sądem Rejonowym jak i treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazują, że Sąd ten prawidłowo, nie naruszając zasad, wyrażonych w art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k., ocenił zebrany materiał dowodowy, przyjmując za podstawę orzeczenia, zgodnie z art. 410 k.p.k. – całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej.

Nie ulega wątpliwości, że Sąd orzekający w sprawie ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. Jeśli więc z uzasadnienia orzeczenia wynika, że Sąd ten obdarzył przymiotem wiarygodności dowód z zeznań pokrzywdzonej i innych świadków oraz wskazał powody swego stanowiska, jak to miało miejsce na gruncie rozpoznawanej sprawy, to uwzględnienie okoliczności wynikających z tych zeznań nie stanowi naruszenia przepisów postępowania, w tym zwłaszcza art. 410 k.p.k.. Zarzut obraży art. 410 k.p.k. byłby słuszny jedynie wówczas, gdyby Sąd ferując wyrok oparł się na materiale nieujawnionym na rozprawie bądź też jedynie na części ujawnionego materiału dowodowego, a tego rodzaju uchybienia w niniejszej sprawie nie wystąpiły.

Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku bezsprzecznie wynika, że ich podstawą stały się wewnętrznie spójne i korespondujące z innym materiałem dowodowym zeznania G. S., P. K. złożone w toku postępowania przygotowawczego. Podczas składanych zeznań w toku postępowania przygotowawczego konsekwentnie wskazywały na oskarżonego T. T. (1) jako jednego z tych, który w nocy z 27 na 28 grudnia 2012 roku przebywając w mieszkaniu przy ul. (...) w B., wbrew żądaniu uprawnionej G. S. nie opuścił mieszkania. Wprawdzie na rozprawie pokrzywdzona i świadek zmieniły zeznania, podając okoliczności odnośnie przebiegu zdarzenia odmienne od tych składanych w toku postępowania przygotowawczego, jednak zostały one właściwie ocenione przez Sąd Rejonowy jako zeznania, które zmierzały do uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności karnej za swój czyn.

Wbrew twierdzeniom apelującego brak jest jakichkolwiek powodów aby nie dać wiary tym relacjom pokrzywdzonej G. S. i P. K., które znajdują potwierdzenie w innych osobowych i pozaosobowych źródłach dowodowych, a mianowicie

między innymi zeznaniach świadków K. G., T. K., W. F., B. J.. Wynika z nich, że T. T. (1) uczestniczył w spotkaniu w mieszkaniu przy ul. (...) w B., w nocy z 27 na 28 grudnia 2012 roku, a na dole przed klatką bloku był widziany, gdy na chwilę wyszedł z mieszkania.

Świadek P. K. rozpoznała T. T. (1) i wskazała go funkcjonariuszom Policji jako jednego z uczestników spotkania.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew stanowisku skarżącego należy zgodzić się z argumentacją Sądu Rejonowego, że nielogiczne byłoby, gdyby oskarżony dopiero nad ranem zechciał dołączyć do kolegów, w sytuacji w jakiej się oni znajdowali. Ponadto, jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy poza pierwszą fazą przejazdu do mieszkania G. S. nikt już nie dołączył do grupy i nikt nie był zapraszany. Przypomnieć należy, że G. S. wskazała, iż w mieszkaniu było w pewnym momencie 9 chłopaków i wszyscy zostali wylegitymowani. Ten fakt znajduje potwierdzenie w treści notatki urzędowej, z której wynika, że zatrzymano 9 mężczyzn, a wśród zatrzymanych był oskarżony T. T. (1). Ponadto identyczna ilość mężczyzn przebywająca w mieszkaniu wynikała z zeznań P. K.. Istotne jest to, że obie zostały przesłuchane niezależnie od siebie. Nadmienić należy, że żaden z tych mężczyzn nie uciekł w trakcie interwencji. Wprawdzie fakt ujawnienia T. T. (1) pod klatką schodową wynika z zapisu notatnika urzędowego Policji, ale zeznanie T. K. wyklucza wersję prezentowaną przez oskarżonego. Świadek wskazał, że mężczyzna stawiał opór, był agresywny, wyrwał się, szarpał. Należy w pełni zgodzić się z argumentacją Sądu Rejonowego, jakiz miałby w tym powód i cel, gdyby dopiero co nadszedł. Brak było również informacji, aby oskarżony dochodził do klatki.

Mając na uwadze powyższe okoliczności słusznie Sąd I instancji uznał wyjaśnienia oskarżonego, gdzie wskazywał, że nie wchodził do mieszkania przy ulicy (...), gdyż pod wskazany adres dotarł dopiero ok. godz. 05.00 nad ranem, gdy spotkanie już trwało jako nie zasługujące na wiarę, gdyż jedynym celem było umniejszenie lub wyłączenie odpowiedzialności karnej.

Zdaniem Sądu Okręgowego w świetle powyższych faktów nie miała znaczenia dla oceny zeznań świadków G. S. i P. K. argumentacja zawarta w apelacji, a dotycząca podnoszonych przez oskarżonego wątpliwości, co do prawidłowości rozpoznania oskarżonego przez w/w świadków.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy, wbrew twierdzeniu apelującego nie dopatrywał się w procedowaniu Sądu Rejonowego żadnych nieprawidłowości. W związku z tym poczynione w sprawie ustalenia faktyczne co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu z art. 193 kk były prawidłowe i nie budziły wątpliwości. Poczyniona przez Sąd I instancji ocena zgromadzonego materiału dowodowego, która takiemu wnioskowi posłużyła nie nosi cech dowolności, stąd pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Nietrafny jest także zarzut obrazy art. 5§2 k.p.k. W tym miejscu przypomnieć należy, że stan nie dających się usunąć wątpliwości jest stanem niemożności poczynienia niewątpliwych ustaleń mimo wykorzystania przewidzianych prawem metod i w tym zakresie jest kategorią obiektywną. Zasada in dubio pro reo dotyczy wątpliwości, jakie w trakcie postępowania może powziąć sąd orzekający, a nie strona. Zarzut rozstrzygnięcia wątpliwości na niekorzyść oskarżonego T. T. (1) byłby zasadny, gdyby sąd orzekający powziął taką wątpliwość i nie rozstrzygnął jej na korzyść oskarżonego. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika jednak, aby Sąd I instancji miał jakiegokolwiek wątpliwości co do winy tego oskarżonego. Takie wątpliwości nie stały się również udziałem Sądu Okręgowego.

Nie stwierdzając zatem innych uchybień, które mogły mieć wpływ na treść ocenianego wyroku oraz uznając, że orzeczona kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 kpk Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Na mocy art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., z powodu trudnej sytuacji majątkowej oskarżonego zwolniono go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.